

Księga Daniela - liczba siedem

Siedmiu królów

Jeff Pippenger

2023-12-02

Siedem gromów przedstawia historię od 1798 roku aż do 22 października 1844 roku. Historia ta została typologicznie przedstawiona przez siedmiu ostatnich królów królestwa Judy, od Manassesza w 677 r. p.n.e. do Sedecjasza w 586 r. p.n.e.

W świętych liniach reformy cechą wzmocnienia poselstwa pierwszego anioła jest symbol wskazujący na coś o zasięgu ogólnoświatowym. 11 sierpnia 1840 roku poselstwo pierwszego anioła zostało wzmocnione, a następnie rozesłane do każdej placówki misyjnej na świecie.

Ruch adwentowy z lat 1840–44 był wspaniałym objawieniem mocy Bożej; poselstwo pierwszego anioła dotarło do każdej placówki misyjnej na świecie. Wielki bój, 611.

W sensie proroczym w tamtym czasie anioł z 10. rozdziału Księgi Objawienia zstąpił i postawił jedną nogę na ziemi, a drugą na morzu. Siostra White uznała to za symbol światowego zasięgu przesłania.

„Postawa anioła, z jedną stopą na morzu, a drugą na lądzie, oznacza szeroki zasięg głoszenia poselstwa. Przemierzy rozległe wody i będzie głoszone w innych krajach, nawet na całym świecie.” Komentarz biblijny Adwentystów Dnia Siódmego, tom 7, 971.

Ogłoszony przez Cyrusa pierwszy dekret był dekretem ogólnoświatowym.

A w pierwszym roku Cyrusa, króla Persji, aby spełniło się słowo Pana wypowiedziane ustami Jeremiasza, Pan pobudził ducha Cyrusa, króla Persji, tak że ogłosił on po całym swoim królestwie i spisał to także, mówiąc: Tak mówi Cyrus, król Persji: Pan, Bóg niebios, dał mi wszystkie królestwa ziemi i polecił mi zbudować Mu dom w Jerozolimie, która jest w Judzie. Kto więc spośród was należy do jego ludu? Niech jego Bóg będzie z nim; niech wyruszy do Jerozolimy, która jest w Judzie, i niech buduje dom Pana, Boga Izraela (On jest Bogiem), który jest w Jerozolimie. A każdego, kto pozostanie w jakimkolwiek miejscu, gdzie przebywa, niech ludzie tego miejsca wesprą srebrem i złotem, dobrami i bydłem, oprócz dobrowolnej ofiary na dom Boży, który jest w Jerozolimie. Wtedy powstał naczelnicy rodów Judy i Beniamina, kapłani i lewici wraz ze wszystkimi, których ducha Bóg pobudził, aby wyruszyć zbudować dom Pana, który jest w Jerozolimie. Ezdrasza 1:1-4.

Podobnie jak pierwszy anioł dotarł do każdej placówki misyjnej na świecie 11 sierpnia 1840 roku, Cyrus przedstawia się jako król „wszystkich królestw ziemi”, gdy ogłasza pierwszy dekret. Zstąpienie anioła z dziesiątego rozdziału Księgi Objawienia, anioła, którego Siostra White określa jako „nie kogo innego, jak Jezusa Chrystusa”, posiada te same prorocze cechy, co potężny anioł z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia. Siostra White stwierdza, że cel pierwszego anioła był taki sam jak cel anioła z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia.

„Jezus polecił potężnemu aniołowi zstąpić i ostrzec mieszkańców ziemi, aby przygotowali się na Jego drugie przyjście. Gdy anioł opuszczał obecność Jezusa w niebie, poprzedzało go niezmiernie jasne i chwalebne światło. Powiedziano mi, że jego misją było rozświetlić ziemię swoją chwałą i ostrzec ludzi przed nadchodzącym gniewem Boga.” Wczesne pisma, 245.

Wzmocnienie pierwszego anioła jest symbolem, który podkreśla ogólnoswiatowy wymiar. Pierwsze poselstwo w czasach Chrystusa zostało wzmocnione podczas chrztu Chrystusa. Pismo Święte stwierdza, że cały Izrael wyszedł na pustynię, aby usłyszeć poselstwo Jana.

Wtedy wychodzili do niego z Jerozolimy, z całej Judei i z całej okolicy wokół Jordanu, i byli przez niego chrzczeni w Jordanie, wyznając swoje grzechy. Mateusz 3:5, 6.

Posługa Chrystusa była skierowana do starożytnego Izraela i w tym proroczym sensie cały świat został przyciągnięty nad Jordan, miejsce chrztu Chrystusa. Jednak obrzęd chrztu, wraz z tym, co oznaczał, gdy Chrystus został ochrzczony, był przeznaczony dla całego świata.

Imię Jojakim oznacza „Bóg powstanie”, a przy chrzcie Chrystusa, gdy Jan wyprowadził Chrystusa z wody, symbol „powstania” z wodnego grobu stał się elementem tego umocnienia. W pierwszych czterech wersetach Księgi Ezdrasza, które już cytowaliśmy, werset piąty opisuje reakcję tych, którzy usłyszeli dekret, słowami: „Wtedy powstali naczelnicy rodów Judy i Beniamina oraz kapłani i lewici, wraz ze wszystkimi, których ducha Bóg wzbudził, aby wyruszyć, by budować dom Pana, który jest w Jerozolimie.” Gdy pierwsze orędzie zostaje wzmocnione, następuje powstanie, jak ukazuje imię Jojakim.

11 września 2001 roku pierwsze poselstwo potężnego ruchu trzeciego anioła zostało wzmocnione, jak to było zapowiedziane typem przez wzmocnienie pierwszego poselstwa potężnego ruchu pierwszego anioła. Siostra White komentuje zniszczenie Wież Bliźniaczych tego dnia.

Czy teraz rozchodzi się pogłoska, jakobym twierdziła, że Nowy Jork ma zostać zmieciony przez falę pływową? Tego nigdy nie powiedziałam. Powiedziałam natomiast, patrząc, jak wyrastają tam wielkie budowle, piętro po piętrze: "Jakie straszne sceny rozegrają się, gdy Pan powstanie, by straszliwie wstrząsnąć ziemią! Wówczas spełnią się słowa z Księgi Objawienia 18,1–3." Cały osiemnasty rozdział Księgi Objawienia jest ostrzeżeniem przed tym, co ma przyjść na ziemię. Nie mam jednak żadnego szczególnego światła co do tego, co ma przyjść na Nowy Jork; wiem tylko, że pewnego dnia wielkie budynki tam zostaną powalone za sprawą Bożej mocy, która wywraca i obala. Z otrzymanego światła wiem, że na świecie jest zniszczenie. Jedno słowo od Pana, jedno dotknięcie Jego potężnej mocy i te masywne budowle runą. Rozegrają się sceny, których grozy nie potrafimy sobie wyobrazić. Review and Herald, 5 lipca 1906.

W momencie umocnienia pierwszego poselstwa w historii stu czterdziestu czterech tysięcy Pan "powstał", aby "strasznie wstrząsnąć ziemią". Imię Jehoiakima symbolizuje umocnienie pierwszego poselstwa. 11 sierpnia 1840 roku Pan powstał ze swego tronu i zstąpił na ziemię oraz stanął na lądzie i morzu. Wraz z pierwszym dekretem Cyrusa wierni powstali. Jehoiakim jest symbolem nie tylko przyjścia pierwszego anioła, lecz także reprezentuje umocnienie pierwszego anioła.

Jojakim jest pierwszym z ostatnich trzech królów, ale jest też piątym z siedmiu królów, którzy doprowadzili do zniszczenia Jerozolimy. Imiona tych siedmiu królów są bardzo pouczające. Tymi siedmioma królami byli: Manasses, Amon, Jozjasz, Joachaz, Jojakim, Jojakin i Sedecjasz.

W historii ruchu millerowskiego Manasses reprezentuje czas końca w 1798 roku. Manasses oznacza „powodujący zapomnienie” i to właśnie w 1798 roku nierządnicą Tyru zostaje zapomniana na siedemdziesiąt lat. Manasses był jednym z najbardziej bezbożnych królów i posiada cechy prorocze, które należy wziąć pod uwagę.

Siedmiu ostatnich królów Judy symbolizuje historię siedmiu gromów od 1798 roku aż do 22 października 1844 roku. Manasses był pierwszym z tych siedmiu królów i jako pierwszy z siedmiu był typem Sedekiasza, ostatniego z siedmiu królów. Jezus zawsze utożsamia koniec z początkiem. Sedekiasz, ostatni z tych siedmiu królów, został uprowadzony do niewoli babilońskiej. Pierwszy z siedmiu ostatnich królów również został uprowadzony do niewoli babilońskiej, będąc typem uprowadzenia ostatniego króla do niewoli babilońskiej.

A Pan przemówił do Manassesu i do jego ludu, lecz oni nie słuchali. Dlatego Pan sprowadził na nich dowódców wojska króla Asyrii, którzy schwytali Manassesu pośród cierni, skuli go kajdanami i uprowadzili do Babilonu. A gdy był w ucisku, błagał Pana, swego Boga, i bardzo się upokorzył przed Bogiem swoich ojców, i modlił się do Niego; a On dał się ubłagać, wysłuchał jego błagania i przywrócił go do Jerozolimy, do jego królestwa. Wtedy Manasses poznał, że Pan jest Bogiem. 2 Księga Kronik 33:10-13.

Doświadczenie Manassesu, dzięki któremu poznał, że Pan jest Bogiem, dokonało się przez usunięcie go z jego królestwa, a następnie przywrócenie do niego. Nabuchodonozor, podobnie jak Manasses, poznał Pana, gdy został usunięty ze swego królestwa, a potem przywrócony.

A pod koniec tych dni ja, Nabuchodonozor, podniosłem oczy ku niebu i wrócił mi rozum; i błogosławiłem Najwyższego, i wielbiłem oraz czciłem Tego, który żyje na wieki, którego panowanie jest panowaniem wiecznym, a jego królestwo trwa z pokolenia na pokolenie: I wszyscy mieszkańcy ziemi są poczytywani za nic; i czyni według swojej woli w zastępach nieba i wśród mieszkańców ziemi; a nikt nie może powstrzymać jego ręki ani powiedzieć mu: Co czynisz? W tym samym czasie wrócił mi rozum; i dla chwały mojego królestwa wróciły mi dostojeństwo i świetność; a moi doradcy i moi możni zwrócili się do mnie; i zostałem utwierdzony w moim królestwie, a dodano mi jeszcze wspaniałego majestatu. Teraz ja, Nabuchodonozor, chwale, wywyższam i czczę Króla nieba; wszystkie jego dzieła są prawdą, a jego drogi są sprawiedliwe; a tych, którzy chodzą w pysze, potrafi poniżyć. Daniela 4:34-37.

Doświadczenie Manassesu spełniło się na Nabuchodonozorze. Manasses przedstawia „czas końca” w historii ostatnich trzech królów Judy oraz nadejście proroctwa o siedemdziesięcioletniej niewoli. Nabuchodonozor przedstawia „czas końca” w historii trzech dekretów, tak jak rok 1798 był „czasem końca” w historii siedmiu gromów. W przytoczonych właśnie wersetach rozum Nabuchodonozora powrócił do niego na „końcu dni”. „Koniec dni” jest również wspomniany w dwunastym rozdziale Księgi Daniela.

Lecz ty idź swoją drogą aż do końca; bo spocznieś i powstaniesz do swego dzieła u kresu dni.
Daniela 12:13.

„Koniec dni” w dwunastym rozdziale Księgi Daniela to „czas końca”, bo Danielowi powiedziano, aby szedł „aż do końca”. Wtedy Daniel miał „stać w swoim losie”. „Stać w swoim losie” znaczy wypełnić swój cel, co Daniel uczynił, gdy jego księga została odpieczętowana na końcu dni, który jest „czasem końca”. W tym czasie nastąpi „wzrost poznania”, który mądrzy rozumieją. Pod koniec dni Nebukadnezara jego „rozum” powrócił do niego.

"Kiedy Bóg daje człowiekowi szczególne dzieło do wykonania, ma on stać na swoim miejscu, jak uczynił to Daniel, gotów odpowiedzieć na Boże wezwanie, gotów wypełnić Jego zamiar." Manuscript Releases, tom 6, 108.

Manasses reprezentuje „czas końca” w historii trzech ostatnich królów Judy, a Nabuchodonozor reprezentuje „czas końca” w trzech dekretach. Po Manassesie panował jego syn Amon.

Amon oznacza "szkolenie" i reprezentuje okres, w którym nastąpił "wzrost wiedzy", mający wyszkolić "mądrych" w przesłaniu, które zostało odpieczętowane. Następnie po Amonie nastąpił Jozjasz, jedyny z siedmiu królów, który ma dość dobrą, choć skomplikowaną historię proroczą.

Josiah oznacza „fundament Boga” i przedstawia ustanowienie prawd, które zostały odpieczętowane w „czasie końca”. Wzrost poznania, który był reprezentowany przez Amona, został opracowany przez Williama Millera, pod przewodnictwem Gabriela i innych świętych aniołów. Dzieło Millera jest reprezentowane przez imię Josiah, gdyż on ustanowił fundamenty ruchu. Jest jeszcze wiele do omówienia w odniesieniu do Josiah, ale przejdziemy do jego syna, Jehoahaza.

Joachaz miał dwadzieścia trzy lata, gdy zaczął panować; panował w Jerozolimie trzy miesiące. Jego matka miała na imię Hamutal, była córką Jeremiasza z Libny. Czynił to, co złe w oczach Pana, tak jak czynili jego ojcowie. Faraon Necho uwięził go w Ribla, w ziemi Chamat, aby nie panował w Jerozolimie, i nałożył na kraj daninę: sto talentów srebra i jeden talent złota. Faraon Necho ustanowił Eljakima, syna Jozjasza, królem zamiast jego ojca Jozjasza i zmienił jego imię na Jojakim, a Joachaza zabrał; ten przybył do Egiptu i tam zmarł. 2 Księga Królewska 23:31–34.

Jehoahaz oznacza „Jehowa pochwyć” i został pojmany przez faraona Necho. Jehoahaz, syn Josiah, został pojmany przez faraona Nechoh i zastąpiony przez swego brata, Eliakima, którego imię znaczy „Bóg podnoszenia”. Faraon Nechoh następnie zmienił imię Eliakima na Jehoiakim, co znaczy „Bóg powstanie”. Zmiana imienia jest symbolem relacji przymierza, a w czasie umocnienia pierwszego przesłania Bóg zawiera przymierze z ludem, jednocześnie pomijając dawny lud przymierza.

11 sierpnia 1840 roku cztery wiatry, którymi symbolizowano Imperium Osmańskie i które były uwolnione przez trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni, zostały powstrzymane, czyli — jak oznacza imię Jehoahaz — zostały „pochwycone”. W tym samym czasie Eliakim został ustanowiony królem, a jego imię zmieniono na Jehoiakim, co znaczy „Bóg powstanie”. Po

Jehoiakimie nastąpił jego syn Jehoiachin, który w Piśmie ma trzy imiona.

Imię Jojakin oznacza „Pan ustanowi i utwierdzi”. Był synem Jojakima i oznacza nadejście drugiego anioła wiosną 1844 roku, kiedy Bóg „ustanowił i utwierdził” nowy, prawdziwy, protestancki róg. Poselstwo drugiego anioła zostało wzmocnione poselstwem Wołania o Północy, a Jechoniasz i Koniasz oznaczają „Bóg ustanowi”. Trzy imiona, każde o tym samym znaczeniu, przedstawiają połączenie Wołania o Północy z poselstwem drugiego anioła. To podczas ostatecznego wylania Ducha Świętego w czasie Głośnego Wołania następuje zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy miało swój obraz w Wołaniu o Północy ruchu millerowskiego, a Jojakin, zwany też Jechoniaszem i Koniaszem, jest symbolem zapieczętowania.

Jakom żyw — mówi Pan — choćby Koniasz, syn Jojakima, króla Judy, był pierścieniem na mojej prawej ręce, zerwę cię stamtąd; i wydam cię w ręce tych, którzy nastają na twoje życie, w ręce tych, przed których obliczem się lękasz, w ręce Nabuchodonozora, króla Babilonu, i w ręce Chaldejczyków. I wyrzucę cię i twoją matkę, która cię urodziła, do innego kraju, gdzieście się nie urodzili; tam umrzecie. Lecz do ziemi, do której pragną powrócić, nie powrócą. Czy ten człowiek, Koniasz, jest wzgardzonym, rozbitym bożkiem? Czy jest naczyniem, w którym nie ma upodobania? Dlaczego on i jego potomstwo zostali wygnani i zaprowadzeni do ziemi, której nie znają? Ziemi, ziemio, ziemio, słuchaj słowa Pana. Jeremiasz 22:24–29.

Jehoiachin, Jeconiah i Coniah reprezentują czas pieczętowania, gdy do poselstwa drugiego anioła dołącza się poselstwo wołania o północy. On reprezentuje czas pieczętowania głupich. Zły król reprezentuje głupie laodycejskie panny, które w czasie pieczętowania są przeznaczone, by przyjąć znamię bestii, ponieważ na zawsze zostają wyplute z ust Pana.

Sygnet na prawicy Boga jest Jego pieczęcią, a ci, którzy zostają wypluci z ust Pana podczas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, są przeciwstawieni Zorobabelowi, mężowi, który miał w ręku pion „siedmiu czasów”.

Powiedz Zorobabelowi, namiestnikowi Judy, mówiąc: Poruszę niebiosy i ziemię; i obalę tron królestw, i zniszczę moc królestw pogan; i obalę rydwany i tych, którzy na nich jeżdżą; i konie oraz ich jeźdźcy padną, każdy od miecza swego brata. W owym dniu, mówi Pan Zastępów, wezmę cię, Zorobabelu, mój sługo, synu Szealtielu, mówi Pan, i uczynię cię jak sygnet; gdyż cię wybrałem, mówi Pan Zastępów. Aggeusza 2:21-23.

„Kamień potknięcia”, którym jest „siedem razy”, jest „pionem” w ręku Zorobabela, a on jest przedstawiony jako „sygnet”, którego Bóg używa, aby zapieczętować sto czterdzieści cztery tysiące. Sygnet, czyli „znak”, jest nakładany na tych, którzy „wzdychają i płaczą” z powodu obrzydliwości popełnianych w Jerozolimie. Wzdychanie i płacz określa doświadczenie tych, którzy są zapieczętowani, a znakowanie i płacz jest symbolem ich wewnętrznej odpowiedzi na remedium „siedmiu razy”. Jest to wyznanie ich grzechów i grzechów ich ojców. Jest to uznanie, że nie chodzili z Bogiem i że Bóg nie chodził z nimi od czasu rozczarowania z 18 lipca 2020 roku. Jest to test, który został obłany w 1863 roku, w okresie, gdy Filadelfia przechodziła w Laodyceę.

Było to typem okresu, w którym ci, których przedstawia Koniasz, zostają na zawsze utwierdzeni jako głupie laodycejskie panny, a ci, których przedstawia Zorobabel, zostają na zawsze utwierdzeni jako mądre filadelfijskie panny.

Po Jehoichinie nastąpił Zedekiah, ostatni z siedmiu królów. Skoro Manasseh reprezentował rok 1798 i „czas końca”, Zedekiah musi reprezentować 22 października 1844 roku, kiedy widzenie „przemówi i nie skłamię”. Zedekiah to imię złożone z połączenia dwóch hebrajskich słów. Jedno z nich to „Jehovah”, połączone ze słowem, które w Księdze Daniela, rozdział ósmy, werset czternasty, tłumaczone jest jako „oczyszczone”. Zedekiah oznacza oczyszczenie świątyni Bożej, które rozpoczęło się 22 października 1844 roku.

Siedmiu ostatnich królów Judy obrazuje stopniowy bieg historii od 1798 roku do 22 października 1844 roku. Jojakim jest symbolem 11 sierpnia 1840 roku, co z kolei reprezentuje 11 września 2001 roku. Jest symbolem wzmocnienia poselstwa pierwszego anioła i zostaje przedstawiony w pierwszym wersecie pierwszego rozdziału Księgi Daniela. A zatem tłem i kontekstem pierwszego rozdziału Księgi Daniela jest wzmocnienie poselstwa pierwszego anioła, przedstawione w dziesiątym rozdziale Księgi Objawienia. W dziesiątym rozdziale Księgi Objawienia Chrystus zstąpił z małą książeczką w swojej ręce, którą Jan miał zjeść. Dlatego pierwsza próba w Księdze Daniela dotyczy jedzenia.

Będziemy kontynuować te tematy w następnym artykule.

I rzekł do mnie: Synu człowieczy, nakarm swój brzuch i napełnij swoje wnętrze tym zwojem, który ci daję. Wtedy go zjadłem; i był w moich ustach jak miód dla słodczy.
Ezechiel 3:3.